

НА ЗАГОВЪЗНИ

ПИСМО ОТЪ ПАТИЛАНЧА ДО СМЪХУРКА

Драги ми Смъхурко,

Ето че дойдоха заговъзни сирни. Какъ можемъ на тоя день да стоимъ мирни!

Баба Цоцолана вѣвъ черква замина. И тозчасъ азъ свикахъ моята дружина.

— Патиланци! — рекохъ, — мало и голѣмо днесъ се преоблича. Днесъ маски се слагатъ, и всѣки си става кой какво обича. Трѣбва ли и ние назадъ да останемъ? И ний трѣбва съ нѣщо днесъ да се прославимъ. Баба Цоцолана искамъ да представимъ. Ала всичко бързо трѣбва да направимъ. Преди да се върне, ний да сме готови. Тогава да става, каквото ще стане.

— Ахъ, какъ го измисли, бате Патилане! Смѣхъ голѣмъ ще падне! Казвай, казвай скоро кой какво ще прави!

Азъ си бѣхъ намислилъ всичко отъ по-рано, та бързо нареждахъ: — Ела тука, Гано! Вѣвъ тия долапи сж събрани всички бабини чорапи. Нахлувай отъ края: вълнени, памучни, черни, сиви, бѣли, та колкото може и твоитѣ крака да станатъ дебели. После ще обуешъ новитѣ пантофки съ златнитѣ чепрази, дето за Великдень баба си ги пази. Ще седнешъ на стола и ще се облегнешъ, крѣс-томъ като баба крака ще протегнешъ. На стола ще стѣпи патилана Дана. Тя ще бѣде сѣща баба Цоцолана. Синята ѝ